

realisme i at forvente, at EU som sådan vil kunne sige noget på mødet i København om det spørgsmål.

Vores standpunkt fra dansk side er klart og nemt; vi mener, at der skal mindst de samme penge til, som der hidtil har kunnet mobiliseres, og vi er også helt med på, at en af måderne at gøre noget rigtigt på kunne være ved en gælds-eftergivelse i Lomé-sammenhæng.

Så spørger fru Svanholt, om man kunne skabe egne indtægter til FN ved at indføre en afgift på international valutahandel. Lige netop det forslag ved vi konkret ikke kan vedtages. Det har været fremført og drøftet, men det er ikke noget, der kan skabes tilslutning til.

Derimod mener vi, at man kan – og det vil vi også – arbejde på selve princippet om at skabe egne indtægter til FN. Og dér vil jeg mene, at man skal gå til værks ud fra, hvad der overhovedet kan lade sig gøre. Hovedproblemet er, som hr. Estrup fuldstændig rigtigt understreger, at landene jo ikke altid gør det, de har lovet FN. Der er en fuldstændig manglende sammenhæng mellem det ambitionsniveau, man kræver af FN, og så de midler, man stiller til rådighed.

Derfor kunne det selvfølgelig være en kolossal forbedring, hvis man fik egne indtægter af en eller anden størrelsesorden; dér er vi fuldstændigt åbne, og princippet er vi stærkt tilhængere af.

Endelig skal jeg svare fru Lotte Henriksen på det spørgsmål, hun stillede allerede i første runde, nemlig om regeringen vil være indstillet på at yde bidrag til opfølgingsarbejdet i FN. Dertil er svaret: Ja, det vil vi gerne. Men vi skal ikke bringe os i en situation, hvor det bliver en dansk tilkendegivelse af specifik karakter knyttet til en specifik måde at gøre det på, altså sådan en slags dansk løsning, hvor vi betaler osv. Vi skal være katalysator for at få opfølgningen til at blive så rigtig og god som muligt, og så er vi selvfølgelig parate som den slags FN-medlem, Danmark nu engang er.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 43 af Lotte Henriksen (S), Hanne Severinsen (V), Pia Christmas-Møller (KF), Anni Svanholt (SF), Jørgen Estrup (RV) og Arne Melchior (CD) (se foran) vedtoges med 106 stemmer (S, V, KF,

SF, RV og CD) mod 7 (FP). 5 (EL) stemte hverken for eller imod.

Herefter var følgende forslag bortfaldet: Forslag om motiveret dagsorden nr. D 44 af Tom Behnke (FP) (se foran).

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 45 af Bruno Jerup (EL) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 171: Forslag til lov om udbetaling af en ekstraordinær hædersgave i anledning af 50-året for Danmarks befrielse.

Af socialministeren (Karen Jespersen).
(Fremsat 8/2 95).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 6 opførte sag, nemlig:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 164: Forslag til lov om forhøjelse af hædersgaver.

Af Bruno Jerup (EL) og Søren Søndergaard (EL).
(Fremsat 31/1 95).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

Enhedslisten har stillet et forslag om en permanent forhøjelse af hædersgaven til besættelsestidens ofre og andre, der i dag får et beløb som følge af deres tilknytning til besættelsestiden.

Dette forslag kan regeringen ikke støtte. Vi er sammen med syv andre partier gået sammen om en hædersgave i tilknytning til 50-året for Danmarks befrielse. Det forslag støtter regeringen, og vi kan derfor ikke støtte Enhedslistens forslag.

Grete Schødt (S):

Den 5. maj i år markeres 50-året for Danmarks befrielse. I den anledning er vi syv partier i Folketinget, der i enighed har sluttet op om en ekstraordinær hædersgave, der udbetales med

5.800 kr. i 1995. Beløbet svarer til en fordobling af det beløb, hædersgavemodtagerne årligt får udbetalt.

Det skal understreges, at denne ekstraordinære hædersgave også omhandler udbetaling til sårede og efterladte efter faldne den 29. august 1943.

Endvidere skal det bemærkes, at det i socialministerens lovforslag bestemmes, at beløbet er skattefrit, og at det sikres, at de, der modtager den ekstraordinære hædersgave, ikke som følge heraf skal udsættes for reduktion i sociale ydelser, som de i øvrigt måtte være berettiget til.

Til lovforslag nr. L 164 fremsat af Enhedslisten har jeg kun den bemærkning: Enhedslisten sætter sig uden for fællesskabet.

På Socialdemokratiets vegne kan jeg anbefale det af socialministeren fremsatte lovforslag.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg synes ikke, fru Grete Schødts forholdt sig korrekt til problemstillingen. Vi synes, det er fornuftigt, at man prøver at vurdere, at det beløb på 11.600 kr., som regeringen sammen med andre partier foreslår i 1995, i niveau svarer til, hvad man gav i 1945. Derfor foreslår vi, at man lægger sig på det niveau. Vi synes, det er en god ting, at man løfter det op på 1945-niveauet her i 50-året.

Skulle det være et udtryk for at sætte sig uden for, at man har et andet politisk syn på, hvordan man skal prøve at vurdere disse hædersgaver? Det synes jeg fru Grete Schødts skulle prøve at forklare lidt nærmere. Vores forslag betyder jo ikke, at der er en yderligere udgift i 1995; det betyder blot, at man ikke sætter det ned næste år, når festen er slut. Det synes vi ikke er rimeligt.

Erik Larsen (V):

I Venstre har vi altid været glade for, at der her i Folketinget har været en bred politisk opbakning til at give disse hædersgaver til mænd og kvinder, som på den ene eller anden måde har været ramt af krigen.

Vi er også særdeles glade for, at der i forbindelse med 50-året for Danmarks befrielse kan være en bred politisk opbakning til at give en forhøjet hædersgave, nemlig ved at give et dobbelt beløb og på den måde være med til at markere 50-året, være med til at understrege vores respekt for de mennesker, som var med til at gøre en særlig indsats for det danske samfund.

Vi vil støtte socialministerens forslag, lovforslag nr. L 171. Vi må samtidig meddele, at vi ikke kan støtte Enhedslistens forslag. Vi synes, at netop understregningen af, at det er en ganske særlig markering, vi ønsker i forbindelse med 50-året, på en eller anden måde bliver udvisket, hvis vi går ind for Enhedslistens forslag.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Hr. Erik Larsen taler om respekt, men så vidt jeg kan se, er den eneste respekt, der åbenbart ligger fra et flertals side, at man gerne vil lave en fest i ro og mag; man vil gerne sørge for at udbetale beløb, som gør, at man her i 50-året kan se pæne ud, og så glemmer vi alt om det næste år. Er det ikke det, der også ligger i hr. Erik Larsens respekt?

Stefan G. Rasmussen (KF):

Enhedslisten er nok lidt oppe på dupperne i dag!

Det Konservative Folkeparti hilser selvfølgelig dette forslag velkommen. Vi synes, det er en beskeden gestus til de hædersmænd, der på en eller anden måde engagerede sig i kampen for Danmarks frihed.

Derimod tager vi afstand fra Enhedslistens populistiske forslag, for det er det, jeg mener det er. Jeg hørte godt de ting, der blev nævnt, men jeg synes i den sammenhæng, at det ville være meget, meget bedre at se f.eks. et initiativ til bevarelse af 4. Maj-kollegierne som selvstændige institutioner og med respekt for de betingelser, der er gældende for disse kollegier. Det kunne da måske være en inspiration, så vi kunne få formeret denne række af lovforslag, der tilsyneladende tyder på, at der har været afholdt klapjagt hos Enhedslisten.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Hr. Stefan G. Rasmussen betegner det som en beskeden gestus. Det er jeg enig i at regeringens forslag er. Så kan det jo undre, at man fra konservativ side og fra hr. Stefan G. Rasmussens side ikke går videre end at snakke lidt om nogle kollegier.

Og så betegner hr. Stefan G. Rasmussen det som et populistisk forslag. Det eneste populistiske i det er vel, at hr. Stefan G. Rasmussen og hans parti ikke kunne tage sig sammen til at støtte det.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg deltog som mit partis repræsentant i et møde i et udvalg, som blev kaldt 4. Maj-udvalget, og det, man lagde meget op til fra alle partiers side, var, at der skulle være enighed om det, der blev fremlagt vedrørende den 4. maj.

Der var to partier – tre med Enhedslisten – men ellers også CD og SF, som sagde, at vi bøje os, fordi vi mener, at det i forbindelse med 4. og 5. maj er vigtigt, at der er enighed om det, vi fremlægger. Man kunne godt henvide til blødersagen, hvor man også har kunnet blive enige, og det er jo rart, at vi kan være det en gang imellem i hvert fald.

Når SF går sammen med de andre partier, er det altså med baggrund i, at vi godt vil have enighed. Jeg ville meget beklage, hvis man her i Folketinget skulle have en afstemning om, hvorvidt man skulle give det ene eller det andet beløb. Det synes jeg ærlig talt ikke ville være værdigt over for dem, der i sin tid kæmpede for, at vi skulle have et demokrati her i Danmark. Jeg er i den situation, at jeg har sejlet sammen med ret mange af dem, der kæmpede i disse 4-5 år – mange af dem er desværre ikke mere – men for dem har det aldrig været det afgørende, om det var det ene eller det andet beløb; for dem drejede det sig om kampen for et frit Danmark. Derfor mener jeg, at dette simpelt hen er for dårligt, og det er så det, jeg har givet udtryk for her.

Som jeg også sagde på mødet i 4. Maj-udvalget, vil vi godt være med til at se på, at disse ting bliver rejst, og det har jeg også skrevet til statsministeren. Vi mener, man skal diskutere det.

Spørgsmålet er: Hvor stor skal en hædersgave være? Jeg har været så heldig at fremsætte nogle forslag her i Folketinget, som er blevet vedtaget, bl.a. om Shanghai-søfolkene; det var nogle af dem, der blev glemt i Shanghai under krigen. Jeg har været med til at finde en fond, hvor der var 10 mio. kr., som er blevet udbetalt til søfolk, og de pågældende har været glade for den gestus, der har ligget i det. Det har sådan set ikke været summens størrelse, for hvor meget skal man betale til de mennesker, der i måske 5 eller 6 år sejlede i udlandet, og som måske aldrig kom hjem? De havde dog enker, og der var resten af familien. Jeg kan i hvert fald ikke sætte noget beløb på det.

Jeg kan måske være enig med en, som skrev til mig, at hun havde levet sammen med en, der havde sejlet og været med under krigen, og de

dér 4.000-5.000 kr., hun fik, var ikke nok; hun ville i hvert fald have 50.000 kr. bare for at holde ham ud; det er dog et fåtal, der har den holdning. Men ellers har der været glæde over de ting, jeg har omtalt her, og som er blevet vedtaget her i Folketinget.

Så vi støtter regeringens forslag, men vil godt vende tilbage efter maj med et forslag, der lægger op til, at vi fortsat giver det samme, som vi giver her i 50-året. Det er SF's udgangspunkt.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg hørte hr. Tommy Dinesens tale sådan, at han faktisk støtter vores forslag, og derfor undrer det os, at han ikke er villig til at stemme for det. Jeg kan ikke forstå, at nu er det åbenbart meget vigtigt for hr. Tommy Dinesen, at her skal vi være enige alle sammen.

Men modstandskampen handlede jo også om noget andet; den handlede faktisk om en periode i danmarkshistorien, hvor alle ikke var enige, og derfor mener jeg også, at det er rimeligt nok, at de modsætninger, der er i dette spørgsmål, faktisk også findes i denne sal.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Jeg kender alt til de modsætninger, der var, både med hensyn til DKP'ere, politiske holdninger, militæret, der var inde i det, politiet osv. Jeg har i hvert fald læst adskilligt om de her ting og kan også huske nogle af dem.

Men når vi har sagt det, vi siger, vil jeg gerne benytte lejligheden til at sige noget om den 4. maj, nemlig, at jeg simpelt hen ikke fatter, at vi her i Danmark diskuterer et beløbs størrelse, når vi skal fejre en 50-års-dag, eller at vi kan nå til at diskutere laserstråler. Jeg synes simpelt hen, at det er for dårligt. Jeg havde håbet på, at man hyldede dem, som kæmpede dengang, og ikke alt det andet.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Men hr. Tommy Dinesen kommer jo ikke uden om sagens kerne, og det er, at regeringen bl.a. i dette spørgsmål til sit eget brug har produceret et udvalg, som er kommet med et udspil på det kulturelle område og på det økonomiske område, og det er så det, man kører videre med efter nogen forhandling her i Folketinget, og der ligger en modsætning dér, for man er i disse spørgsmål faktisk gået uden om en stor del af dem, vi kalder de aktive modstandsfolk.

Hr. Tommy Dinesen kommer ikke uden om, at sådan er det, og derfor er det også rimeligt nok, at vi får en debat om, hvad der rent faktisk sker i det her spørgsmål. Og jeg mener, at regeringen i nogen udstrækning bruger det til at sige: Nu holder vi en fest, hvor vi alle sammen er enige om, at vi dengang også alle sammen var så enige – hvad jo ikke var tilfældet!

Tom Behnke (FP):

Der er gået 50 år, og der er desværre ikke så mange tilbage, der modtager hædersgaver.

Det er vigtigt, at vi får markeret 50-året, at vi får markeret, at vi stadig husker – også selv om vi ikke levede på den tid – at vi stadig væk har respekt for, og at vi stadig væk er glade for, at der var nogle, der dengang ydede en meget, meget betydelig indsats.

Jeg synes, at det er passende, at man har valgt i anledning af 50-året at give en ekstraordinær hædersgave, og at man har valgt i 50-året at give en hædersgave, der svarer til det beløb, man i øvrigt giver årligt i hædersgave.

Det har også været vigtigt for mig under de forhandlinger, der har været, at få præciseret, at beløbet naturligvis skal være skattefrit, og at beløbet naturligvis ikke må have indflydelse på forskellige former for sociale ydelser, man måtte være berettiget til, og som kan være indkomstjusterede.

Vi støtter derfor regeringens forslag, og vi kan ikke støtte Enhedslistens forslag. Til Enhedslisten vil jeg sige, at al begyndelse er jo svær. Det kan også være svært at være ny i Folketinget, men sagen er, at med disse forslag er det ikke tiden at lave partipolitiske markeringer. Det, vi diskuterer i øjeblikket, er markeringer af en 50-års-dag og ikke markeringer af partipolitik.

Bjørn Elmquist (RV):

Det Radikale Venstre synes, det er en god idé, som det foreslås af regeringen, som markering af 50-året for Danmarks befrielse at forhøje den årlige hædersgave ekstraordinært.

Vi kan derimod ikke støtte det forslag, som Enhedslisten har fremsat. Vi synes ikke, der her er tale om en forsøgelse. Der er ikke her tale om fra og med det 50. år at forhøje en særlig hædersgave. Det svarer fuldstændig til, at når nogen fylder 50 år, så giver man en ekstra gave, eller hvis nogen har et rundt jubilæum, så markerer man det på særlig vis.

Man kunne selvfølgelig have overvejet, om det skulle have været penge, man donerede til de pågældende, og om det skulle være en forhøjelse af hædersgaven, som gjorde, at vi kunne sige, at vi markerede 50-året. Man kunne have fundet på andre ting måske. Men det er altså dér, vi er endt, og vi synes, at der er en fornuftig forskel på det ene og det andet.

Arne Melchior (CD):

CD stemmer for regeringens lovforslag nr. L 171 og kan desværre ikke støtte Enhedslistens lovforslag nr. L 164.

Når jeg siger desværre, er det, fordi jeg faktisk er ked af det. Men jeg har da gode grunde til at disponere, som jeg gør. Hr. Tommy Dinesen har nævnt, at det var væsentligt, at det kunne ske i hel eller næsten hel enighed. Og jeg har jo også en regeringssolidaritet, som jeg bekender mig til, at tage hensyn til. Men jeg er lidt ked af det. Jeg er meget ked af det. At vi ikke i fællesskab kunne have taget os lidt mere sammen!

Det, der sker ved vort eget forslag, er altså, at det er en pæn gestus, men pænhed er ikke altid nok. Hr. Stefan G. Rasmussen sagde, at det var en beskeden hilsen eller gave, eller hvad det var: hyldest, hæder. Jamen, tænk, hvis vi én gang kunne samle os sammen og give en storsindet hæder i stedet for en smålig hæder, en beskeden hæder.

Jeg synes i den forbindelse, at man skulle smyge beskedenheden af sig, og jeg må protestere imod – skønt jeg altså ikke kan støtte Enhedslistens forslag – at man kalder det partipolitik. Det er jo ikke mere partipolitik end under den forrige debat, som handlede om meget store, livsvigtige ting for os selv og for verden. Da mente hr. Tom Behnke, at han havde lov til at have et divergerende standpunkt. Hvorfor tillader han så ikke et andet parti her at have et divergerende standpunkt? Selvfølgelig har Enhedslisten lov til det. Og selvfølgelig har man uden at være populistisk lov til at sige: Jeg vil gerne være lidt flottere.

Så er det også populistisk, når hr. Tom Behnke siger, at skatterne skulle være lavere, for det er også noget, der går ind mange steder. Så lad være at betvivle motiverne hos nogen, der har en anden mening, end vi selv har.

Og den fornemt tænkende hr. Bjørn Elmquist talte noget om, at fordi man giver nogen en gave til 50-års-fødselsdagen, behøver man ikke give en lige så stor til 51-års-fødselsdagen. Det er uomtvisteligt rigtigt, at det behøver man da ikke, og det gør man som regel ikke.

Men her er altså ikke tale om en, der lever længe nok til at blive 50. Her er tale om nogle mennesker, som har sikret Danmarks overlevelse som en værdig nation, der kan se sig selv i spejlet hver morgen. Uden modstandsbevægelsens folk var Danmark aldrig blevet medlem af de allierede nationer, således som det lykkedes på falderebet, og medstifter af De Forenede Nationers organisation. Det er, hvad vi skylder de mennesker. Derfor er det i orden, og vi er med på at yde det, som syv partier nu er blevet enige om.

Men jeg er ked af det. Jeg tror også, hr. Bjørn Elmquist og flere andre her i salen er kede af det, inklusive socialministeren formodentlig.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Ordføreren for forslagsstillerne til lovforslag nr. L 164, hr. Bruno Jerup.

Bruno Jerup (EL):

Jeg vil takke hr. Arne Melchior for den varme støtte til Enhedslistens forslag, som han jo så desværre ikke kan stemme for af andre grunde. Ikke desto mindre vil jeg sige tak alligevel, i hvert fald for substansen i det, som hr. Arne Melchior sagde, og som jeg er helt enig i.

Hvad angår hr. Bjørn Elmquists idé, at give denne 50-års-gave til folk, vil jeg sige, at det har været traditionen – hvis vi skal holde os til traditioner herinde i Folketinget – at man i forbindelse med jubilæumsår har sat disse hædersgaver op; det gjorde man ved 10, 15, 25, 40 år osv. Man plejer ikke først at sætte dem op og så sætte dem ned igen.

Derfor synes vi, det er rimeligt, at man laver en klækkelig forhøjelse af disse hædersgaver, og klækkelig i denne sammenhæng betyder blot, at man bringer dem op på det niveau, de var i 1945, hvor de blev sat til 800 kr. pr. år. Det siger vi så svarer til ca. 11.600 kr. skattefrit i dag.

Vi mener, man skal se dette her i en lidt bredere sammenhæng. Vi mener egentlig, det er rimeligt at tage lidt af den diskussion i pressen, som i hvert fald nogle af os har fulgt med i om, hvordan hele det kulturelle program for denne 50-års dag er tilrettelagt. Det er en del af det.

Jeg ved godt, at alle de, der har satset på at ville stemme for dette her, synes, det er utrolig utidigt, at vi fra Enhedslistens side graver lidt i den pæne polering. Men det har vi ikke noget imod, for det forholder sig faktisk sådan, at modstandsfolkene på mange måder har været en afgørende forudsætning for indretningen af det samfund, vi har i dag.

Men de blev jo ikke støttet af regeringen under krigen. Det er en kendsgerning, som nogle i dag forsøger at glemme eller viske ud af historien. Sandheden er jo, at de blev betragtet som terrorister, som samfundsforbrydere, og at de hverken blev støttet af regeringen eller partierne herinde i Folketinget bortset fra dem, der på forskellig måde var smidt ud af Folketinget.

Det er en kendsgerning, som man ikke kan viske ud i dag ved at sige: Ih, hvor er vi alle sammen enige og har altid været det; det er utroligt, at der nogen sinde har været en konflikt, for vi har altid været enige.

Nej, det har vi ikke, der har altid været en masse diskussioner og skændier om denne hædersgave. Det har der været, hver gang den skulle op, og det er også derfor, den ikke er blevet reguleret i takt med den almindelige økonomiske udvikling i samfundet. Der er reelt sket en løbende forringelse af hædersgavebeløbet igennem de 50 år, og derfor synes jeg, det ville være en flot gestus, hvis man sagde: Okay, her i 50-året sætter vi den op på niveau med det, den var på for 50 år siden, og så kører vi videre med det.

Sagen er jo – og det er måske ildt hørt af nogle – at mange af de mennesker, vi taler om her, er meget gamle, og måske er det for manges vedkommende sidste gang, Folketinget får en chance for at give dem den hæder, så hvorfor ikke gøre det?

Jeg synes, at man både i denne sammenhæng og i hele sagen om det kulturelle program den 4.-5. maj har været alt for tunghør over for de modstandsfolk, som er tilbage – de organiserede modstandsfolk, som findes bl.a. i Aktive Modstandsfolk. Prøv at høre på nogle af deres krav og ønsker om, hvordan det kulturelle program skal være, om, hvordan de forestiller sig man kunne hædre dem her i 50-året. Man burde i højere grad bruge ressourcerne – og det vil vi gøre fra Enhedslistens side – på at støtte dem i forbindelse med 4. maj, sådan at man bruger den 4. maj til at lave en stor demonstration både her i København og andre steder i landet, der hedder Aldrig Mere Nazisme, med forskellige underparoler.

Det synes vi kunne være godt, og ellers mener vi, der bør være stearinlys i vinduerne. Det er forholdsvis billigt; det kræver ikke den store økonomiske investering for folk. I stedet vil vi give dem et ordentlig beløb i denne sammenhæng.

Jeg skal ikke trække forhandlingene yderligere i langdrag, men vil blot sige, at vi selvfølgelig ikke vil stemme imod regeringens forslag. Det betyder, at det, der ligger i vores lovforslag, gælder for 1995, så det kan vi selvfølgelig godt stemme for. Vores lovforslag betyder blot, at det beløb ligger fast også de følgende år.

Vi er derfor i den situation, at vi kan stemme både for regeringens lovforslag og vores eget lovforslag, og vi har i øvrigt tænkt os at genfremsætte vores lovforslag, hvis det ikke bliver vedtaget – hvad jeg kan høre på forsamlingens bemærkninger at det nok ikke gør – på et andet tidspunkt, måske til næste år.

(Kort bemærkning).

Stefan G. Rasmussen (KF):

Jeg vil helst ikke ind i en polemik om denne sag, men der er noget, jeg i hvert fald gerne lige vil sige. Det kunne jo være, at hr. Melchior ikke fik lejlighed til at læse referatet af forhandlingerne her.

Jeg brugte ordet »gestus« i stedet for en hilsen, fordi jeg mener, gestus er det rigtige ord. Men jeg hører noget i denne sammenhæng, som jeg ikke rigtig bryder mig om. Det er, som om bare det at give penge er alt. Der skal ikke være nogen tvivl om, at jeg er utrolig taknemlig over for de mennesker og deres indsats under krigen. Jeg tror ikke, jeg selv havde været til ret meget, hvis ikke de havde gjort den indsats.

Derfor tror jeg også, der egentlig er nogle ting, der betyder meget mere for disse mennesker. Jeg har selv den opfattelse, at det på en eller anden måde at bevare tanken bag 4. maj-kollegierne kunne være noget. Det indicerede jeg også, og jeg har også prøvet at se, om man ikke herindefra kunne finde vilje til i dette bureaukratiske system at gøre plads for, at man bibeholdt de restriktioner, der er deromkring.

Det må vi håbe kommer ind i debatten, og jeg skal bare endnu en gang sige, at vi selvfølgelig støtter regeringens lovforslag og ikke vil støtte Enhedslistens.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Når det bliver sagt, at vi skal være enige, må jeg sige, at dette, at vi skal være enige på dette punkt, da ikke betyder, at vi ikke er klar over, hvad der skete under krigen.

Jeg har lige fået tilsendt Thorsens bog om krigssejren, som er blevet revideret, og det er da meget rart at læse den. Jeg kender da også de

politiske diskussioner, der var efter krigen, hvor ens forældre selv var med, hvor især søfolkene var med, og hvor der jo røg et par tusinde menneskeliv. Det mener jeg bare ikke kan betales.

Så for SF's vedkommende er det ikke for at dække noget under jorden. Vi skal nok komme frem med det, når dagen er der, og hylde dem, der skal hyldes.

Men jeg synes, det havde været langt mere sagligt, hvis man havde fremsat et forslag om forhøjet ydelse, lige efter at der blev afgivet betænkning i december måned.

Hvad angår de festligheder, der skal være, er jeg da vist et af de få folketingsmedlemmer, der har rejst det spørgsmål, fordi jeg har fået henvendelser bl.a. fra nogle af de søfolk, der er tilbage. Og jeg kan sige, at de for deres vedkommende er fuldt tilfredse og meget glade for, at de er blevet tilgodeset, som de er, med baggrund i 50-års-dagen, altså bl.a. ved, at de kan tage en tur til Norge. Der var virkelig nogle af dem deroppe, der hjalp de danske søfolk. Fra deres side lyder der i hvert fald ikke utilfredshed med de ting, der er blevet vedtaget.

Men det er jo ikke Folketinget som sådant, der har vedtaget de forskellige ting. Det er jo et embedsmandsudvalg, sådan som jeg i hvert fald er blevet orienteret om det, der har stået for det.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Hr. Stefan G. Rasmussen har naturligvis ret i, at penge ikke er alt, men problemet i denne sag er og har gennem mange år været, at der er en manglende vilje til at lytte til de mennesker, der er tilbage fra modstandsbevægelsen, som på forskellig måde organiserer sig, og som har nogle holdninger til, bl.a. hvordan man skal fejre dette festår, og hvor mange penge der skulle være udbetalt. De har i flere omgange og igen flere år kritiseret, at der var sket en forringelse af hædersgavebeløbet.

Men det har man lukket ørerne for, og derfor burde det sådan set ikke undre, at Enhedslisten nu kommer og siger: O.k., vi tager skridtet og prøver at følge nogle af de tanker op, som de er kommet med.

Hr. Tommy Dinesen mente, at vi burde have fremsat dette lovforslag allerede i efteråret. Jamen alting har jo sin tid. Vi skulle først lige finde ud af, hvor problemerne er, hvor sagerne er henne. Vi fik regeringens udspil i midten af oktober måned, og allerede i begyndelsen af november gjorde vi det klart, at vi ville fremsætte et lovforslag.

Hvad angår det andet lovforslag, som hr. Tommy Dinesen henviser til, må jeg sige, at man jo ikke kan lave et fuldstændig nyt lovforslag som et ændringsforslag til et lovforslag fremsat af regeringen. Det mener jeg ikke er tilladt ifølge forretningsordenen. Man er nødt til at lave et nyt lovforslag, og det har vi sagt vi ville gøre.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg har ikke misforstået hr. Stefan G. Rasmussen. Jeg kunne ikke huske, om det var »gave« eller »gestus«, eller hvad det var for et ord, der blev brugt. Jeg tror også, jeg nævnte ordet »gestus« i de fire muligheder, jeg opstillede.

Men nu ved vi altså, at der blev sagt en »beskeden gestus«, og »beskeden« betyder altså i denne sammenhæng »lille« og kan ikke betyde noget andet. Det kan i hvert fald ikke betyde »stor gestus« eller »flot gestus« eller »storsindet gestus«. Så vi er helt enige om, hvad der er sagt, og jeg holder fast ved, at det er lidt synd, at vi ikke kan mande os op til at yde en flot gestus ved den lejlighed.

I øvrigt er jeg da ligesom den sidste ærede taler enig med hr. Stefan G. Rasmussen i, at penge ikke er alt. Nej, det er ikke nogen nyhed, men nu er det altså et økonomisk forslag, vi drøfter her. Vi drøfter ikke en festforestilling i Det Kgl. Teater. Vi drøfter ikke et monument eller skoleundervisning eller andre former for forstandig nyttiggørelse i ordets smukke forstand af begivenhederne dengang. Det er et forslag om økonomi, og så har jeg lidt svært ved at se, at hr. Stefan Rasmussen og hans parti vil komme med en stor gestus på et andet område, når de ikke kan være en lille smule storsindede på dette område.

Men jeg glæder mig da til at se nogle af de forslag fra Det Konservative Folkeparti, som hr. Stefan Rasmussen omtalte; så vil de da sikkert møde overordentlig stor velvilje herinde i salen, også uanset om det ikke er en bestemt dato, for hverken kunstværker eller bestemte love behøver vedtages en ganske bestemt dato for at gøre nytte.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil gerne takke for den meget brede tilslutning til regeringens forslag og glæde mig over, at det ser ud til, at vi kan vedtage hædersgaven til besættelsestidens ofre og andre i fuldstændig enighed. Jeg håber, at hædersgaven bliver mod-

taget i den ånd, den er givet, nemlig som en meget stor påskønnelse af og taknemlighed over den store indsats, der blev ydet for 50 år siden, der førte frem til Danmarks befrielse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Socialudvalget.

Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 162: Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Forlængelse af dagpengeperioden for personer, der har indgivet ansøgning om førtidspension).

Af Bruno Jerup (EL) og Jette Gottlieb (EL). (Fremsat 31/1 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

Dette forslag er næsten ord til andet identisk med et forslag, som vi har behandlet for få måneder siden – et forslag, der betyder en forlængelse af mulighederne for at få udbetalt sygedagpenge i den periode, hvor man venter på at få tilkendt pension.

Regeringen kan ikke støtte forslaget, for vi mener, at det problem, der måtte være, skal løses på en anden måde. Det er rigtigt nok, at der kan være nogle mennesker, der i en periode ikke får udbetalt sygedagpenge, mens de venter på, om de kan få tilkendt pension. Men dér, hvor der skal sættes ind, er først og fremmest